

PROBLEME CONTROVERSATE DIN PRACTICA JUDICIARĂ ÎN LEGĂTURĂ CU PROCEDURA CAMEREI PRELIMINARE. PARTEA I – LEGALITATEA SESIZĂRII INSTANȚEI

Asist. univ. dr., av. **Ioana PĂCURARIU**
Facultatea de Drept,
Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu,
Baroul Sibiu

Abstract

The first part of the study is focused on violations of the legality of court referrals.

The purpose of the indictment is to draw the outline within which the trial will take place, establishing the subject of the trial.

The article presents three cases from the judicial practice, two of which have the purpose of returning the case to the prosecutor because the indictment does not have the ability to establish the limits and the object of the judgement.

The impossibility of the indictment to establish the limits and the object of the judgement is relatively common in judicial practice and is of particular gravity because in order to be legally notified, the court must know the facts that are held against a person and these must be described clearly. This aspect is particularly important for the defendant whose fundamental right to defense is obviously violated by the impossibility of the indictment to establish the limits and the object of the trial.

Of similar gravity are the situations in which new facts or material acts are added to the indictment for which the criminal investigation has not been initiated.

The third case concerns the issue of a new indictment to clarify the factual situation in the old indictment. Issuing a new indictment in the same case constitutes a violation of the provisions of paragraph 3 of article 328 of the Criminal Procedure Code which enshrines its unique and singular character. In order to replace the existing irregularities in the indictment, including “state of facts” section, the prosecutor has the following documents at his disposal: the order, the report, the supplement of the indictment and the address.

At the same time, having this sui-generis nature, the act of remedying the irregularities of the indictment could be titled “Remediation of the irregularities of the indictment no. (...)” or “Act of remedying the irregularities of the indictment no (...)”.

Keywords: *the procedure of the preliminary chamber, judge of the preliminary chamber, prosecutor, the legality of the referral to the court, the indictment, the limits and the object of the judgement.*

1. Aspecte introductive vizând legalitatea sesizării instanței în procedura camerei preliminare

Camera preliminară este acea etapă procesuală intermediară plasată între urmărirea penală și judecată, ce constituie un filtru care urmărește verificarea modului în care s-a efectuat urmărirea penală, prin prevederea expresă a condițiilor în care se poate dispune începerea judecării.

Scopul procedurii de cameră preliminară este de a definitiva limitele investiției instanței de judecată și de a furniza acesteia un material judiciar verificat și, eventual, asanat (ca urmare a excluderii unor probe sau a anulării unor acte de urmărire), considerat suficient pentru efectuarea judecării¹.

De esența acestei proceduri prealabile judecării este că, în cadrul ei, se verifică legalitatea dosarului întocmit de către procuror și aptitudinea lui de a declanșa judecata asupra fondului².

În procedura de cameră preliminară, ca urmare a verificărilor întreprinse de judecătorul de cameră preliminară, nu se va stabili vinovăția sau nevinovăția inculpatului, nu se va soluționa acțiunea penală (și nici cea civilă), ci, după caz, la finalul procedurii, va fi permisă trecerea cauzei în faza de judecată ori, în anumite situații, cauza va fi reîntoarsă în faza anterioară, cea de urmărire penală. Așadar, procedura în cameră preliminară este o etapă de parcurs a cauzei penale, niciodată punct de plecare și niciodată punctul terminus al acesteia³.

În acest moment, dispozițiile Codului de procedură penală nu prevăd posibilitatea restituirii cauzei la procuror după începerea fazei judecării.

Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

În cadrul acestui articol ne vom axa pe practica judiciară care vizează al doilea aspect al obiectului procedurii camerei preliminare, respectiv: legalitatea sesizării instanței care, potrivit doctrinei⁴, constă în următoarele verificări:

- dacă rechizitoriul cuprinde mențiunile obligatorii prevăzute de art. 328 C. pr. pen.;
- dacă rechizitoriul a fost verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de către procurorul ierarhic superior, în condițiile art. 328 alin. (1) C. pr. pen.;

¹ A. Zarafiu, *Procedură penală. Partea generală. Partea specială*, ediția 2, Ed. C.H. Beck, București, 2015, p. 380.

² M. Udroui (coord.), I. Kuglay, *Codul de procedură penală, Comentariu pe articole*, Ed. C.H. Beck, București, 2015, p. 904.

³ N. Volonciu, A.S. Uzlău (coord.), C. Voicu, D. Atasiei, *Noul Cod de procedură penală comentat*, Ed. Hamangiu, București, 2014, pp. 876-877.

⁴ I. Neagu (coord.), M. Damaschin, A.V. Iugan, *Drept procesual penal. Parte specială. Mapă de seminar*, Ed. Universul Juridic, București, 2016, pp. 93-94.

- dacă faptele imputate inculpatului sunt descrise în mod corespunzător, astfel încât să rezulte în mod neechivoc activitatea infracțională pentru care acesta a fost trimis în judecată;

Stabilirea unei încadrări juridice greșite de către organele de urmărire penală nu determină neregularitatea rechizitoriului.

Regularitatea sesizării privește, în principiu, exclusiv aspecte de fond și de formă intrinseci actului de investire; orice alte aspecte de legalitate privind modul de efectuare a urmăririi penale nu vizează regularitatea actului de sesizare, nulitatea actelor de urmărire penală urmând a fi analizate în mod distinct.

Indiferent că neregularitățile actului de sesizare sunt extrinseci (absența mențiunii verificate sub aspectul legalității, întocmirea rechizitoriului de un procuror necompetent etc.) sau intrinseci (neindicarea în concret a modalității materiale de săvârșire a faptei imputate, diferențe între faptele pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și cele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată), ele trebuie să aibă un caracter evident, în sensul că pot fi constatate fără a fi necesară administrarea de probe⁵.

2. Practică judiciară cu privire la legalitatea sesizării instanței

2.1. Restituirea cauzei la procuror deoarece rechizitoriul nu are aptitudinea de a stabili limitele și obiectul judecății⁶

În cauza de față, judecătorul de camera preliminară a invocat din oficiu nelegala sesizare a instanței prin prisma neregularității rechizitoriului pentru următoarele considerente:

- referitor la infracțiunea de conducere pe drumurile publice sub influența substanțelor psihoactive, se reține în actul de sesizare în sarcina inculpatului săvârșirea în mod repetat, în perioada 06.03.2016, ora 18:00-08.03.2016, ora 11.30 a infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (2) C. pen., însă procurorul nu precizează în concret dacă este vorba de mai multe acte materiale [în încadrare nici nu se reține art. 35 alin. (2) C. pen.] sau dacă apreciază că este vorba de o infracțiune continuă ori un concurs de infracțiuni și nici nu descrie în concret fapta/faptele (pe ce drumuri publice se reține că a circulat inculpatul, când a circulat de exemplu pe data de 07.03.2016, în ce împrejurări) și nici nu sunt expuse argumentele de fapt care stau la baza reținerii unei singure infracțiuni, deși se referă la mai multe conduite infracționale;

- referitor la cealaltă infracțiune care i se reține în sarcină, respectiv infracțiunea de șantaj, în dispozitivul rechizitoriului se menționează prevederile art. 207

⁵ A. Zarafiu, *op. cit.*, p. 384.

⁶ Sent. pen. nr. 409/02.06.2016 a Tribunalului Constanța, sursa www.lege5.ro.

C. pen., deși articolul cuprinde trei alienate, iar din cuprinsul expunerii situației de fapt nu reiese care a fost folosul urmărit de inculpat, în sensul că pe de-o parte se face referire la telefonul mobil pe care i l-ar fi pretins persoanei vătămate, în timp ce, la secțiunea în drept, procurorul face referire la un scop nepatrimonial, respectiv obținerea unui control asupra vieții persoanei vătămate. Așadar, nu rezultă din actul de sesizare pentru ce infracțiune a fost inculpatul trimis în judecată și care este fapta ce i se impută.

În legătură cu excepția invocată din oficiu, procurorul redactor al rechizitoriului a depus note prin care a arătat că remediază neregularitățile sesizate, menținând dispoziția de trimitere în judecată.

Procurorul precizează în legătură cu infracțiunea de șantaj că este vorba de varianta prevăzută de art. 207 alin. (1) C. pen., arătând în ce constă.

Cât despre infracțiunea prevăzută de art. 336 alin. (2) C. pen., arată că este vorba de săvârșirea infracțiunii în formă continuată, respectiv trei acte materiale pe care le indică.

Ulterior, judecătorul de camera preliminară a admis în parte excepția invocată din oficiu și a constatat neregularitatea rechizitoriului.

În încheiere, judecătorul arată că fapta de șantaj este descrisă suficient pentru a putea investi instanța de judecată.

În schimb, chiar și după emiterea actului prin care procurorul a înțeles să remedieze neregularitățile sesizate cu privire la infracțiunea prev. de art. 336 alin. (2) C. pen., instanța nu se poate considera legal sesizată, fiind în imposibilitatea de a stabili limitele judecății și în același timp riscul să se pronunțe cu privire la o învinuire în raport de care nici nu este începută urmărirea penală.

Nici după actul prin care procurorul a înțeles să remedieze situația de fapt, instanța nu este lămurită cu privire la circumstanțele în care procurorul consideră că s-au săvârșit cele două acte materiale.

Pentru a putea fi legal sesizată, instanța trebuie să cunoască în mod rezonabil acțiunile/inacțiunile ce i se rețin în sarcină unei persoane și care să fie descrise în mod clar, aspect deosebit de important și pentru acuzat care ar putea fi pus în situația de a nu putea să își facă apărarea din moment ce învinuirile i s-ar aduce la cunoștință într-o manieră precum cea din actul de sesizare.

Deși rechizitoriul îndeplinește formal condițiile prevăzute de lege, cuprinzând mențiuni la fapta reținută în sarcina inculpatului, încadrarea juridică a acesteia, probele și mijloacele de probă, cheltuieli judiciare, mențiunile prevăzute la art. 330 și 331, dispoziția de trimitere în judecată, totuși, în obiectul judecății a fost inclusă de procuror o faptă pentru care nu s-a început urmărirea penală (actul material din 07.03.2016), faptă care nu este descrisă suficient de clar, asemenea faptei din 08.03.2016 ce i se reține în sarcină inculpatului.

Astfel, instanța este investită cu o altă infracțiune (act material), decât cele în raport de care s-a început și ulterior s-a pus în mișcare acțiunea penală și s-a extins,

faptă descrisă abia în notele scrise și care nu poate face obiectul judecății. În consecință, instanța nu se poate considera legal sesizată cu rechizitoriul, impunându-se remedierea de către procuror a neregularității constatate în măsura în care este posibil ori să solicite restituirea cauzei.

Procurorul nu a înțeles să remedieze neregularitățile constatate, înaintând, după împlinirea termenului de 5 zile, o adresă prin care învederează că rechizitoriul este legal întocmit, probele au fost legal administrate, obiectul și limitele judecății fiind clar stabilite, insistând în dispoziția de trimitere în judecată.

Judecătorul de camera preliminară a dispus restituirea cauzei la procuror prin încheiere. Împotriva încheierii, procurorul a formulat contestație.

Judecătorii de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară au respins contestația ca neîntemeiată din aceleași considerente susținute și de judecătorul de camera preliminară de la judecătoria.

2.2. Restituirea cauzei la procuror în situația imposibilității stabilirii limitelor și obiectului judecății⁷

În cauză, inculpata a formulat cereri și excepții privind obiectul procedurii de cameră preliminară, solicitând restituirea cauzei, invocând dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) C. pr. pen.

Totodată, judecătorul de cameră preliminară a invocat din oficiu următoarele aspecte privind actul de sesizare:

- Cu privire la situația de fapt, rechizitoriul nu cuprinde descrierea faptelor reținute în sarcina inculpatei într-o modalitate care să permită identificarea conduitei interzise, care să corespundă acțiunilor incriminate prin indicarea elementelor necesare pentru a încadra faptele în tipicitatea infracțiunilor cu care a fost sesizată instanța.

- Încadrarea juridică a faptelor nu cuprinde indicarea fiecărei fapte determinate care întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor reținute cu suficiente elemente care să permită stabilirea obiectului și limitelor judecății. Astfel, s-a invocat că, în ceea ce privește infracțiunea de tentativă la acces ilegal la un sistem informatic există o neconcordanță. Deși această faptă este încadrată în forma tentativei, constând în încercarea de accesare a contului persoanei vătămate BM, la pagina 7 a rechizitoriului paragraf 3 se reține că percheziția informatică a relevat faptul că au fost captate materiale de pe contul de Facebook, ceea ce pare să acrediteze ideea că fapta menționată ar fi consumată.

- Cu privire la infracțiunea de fals informatic, s-a invocat faptul că aceasta ar fi fost comisă în mai multe modalități normative alternative, fără a se indica în concret datele informatice care au fost introduse, modificate și șterse fără drept de inculpată. Cu privire la aceeași infracțiune, nu se indică în niciun fel consecința

⁷ Înch. pen. nr. 20/02.03.2017 a Tribunalului Olt, sursa www.lege5.ro.

juridică urmărită de inculpată prin desfășurarea activității infracționale, condiție ce reprezintă element constitutiv al infracțiunii reținute.

- În legătură cu infracțiunea de hărțuire, se reține comiterea atât a faptei prevăzute de alin. (1), cât și a faptei prevăzute de alin. (2) al art. 208 C. pen., deși acestea sunt infracțiuni diferite, iar în cuprinsul rechizitoriului ar rezulta că acuzația ar viza doar varianta specială prevăzută de art. 208 alin. (2) C. pen.

- Cu privire la toate cele cinci infracțiuni nu s-a indicat data comiterii acestora (în cazul infracțiunilor simple), precum și datele comiterii fiecărui act material în parte, cerințe esențiale pentru a aprecia asupra formulării în termenul legal a plângerilor penale prelabile, existenței sau nu a formei continuate a infracțiunii și a stabilirii obiective a infracțiunilor de obicei deduse judecătii (infracțiunea de hărțuire).

Judecătorul de camera preliminară a admis excepțiile invocate din oficiu și în parte excepțiile invocate de inculpată în procedura camerei preliminare.

S-a constatat neregularitatea rechizitoriului în ceea ce privește stabilirea obiectului și limitelor judecătii cu privire la inculpată.

S-a dispus comunicarea încheierii Parchetului de pe lângă ICCJ-DIICOT-Serviciul Teritorial Craiova, urmând ca procurorul, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii, să remedieze neregularitățile actului de sesizare și să comunice judecătorului de camera preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

Parchetul a depus un referat de remediere a neregularității actului de sesizare a instanței prin care a considerat că a remediat neregulile indicate de instanță și a precizat că menține dispoziția de trimitere în judecată a inculpatei.

Judecătorul de camera preliminară a constatat că, sub aspectul situației de fapt, nu există deosebiri între situația de fapt descrisă în rechizitoriu și referatul de remediere a neregularității actului de sesizare.

Însă, în ceea ce privește secțiunea în drept, constată că există deosebiri între cele două acte menționate mai sus, pe care le-a comparat în încheierea penală.

Printre cele mai mari nereguli se află faptul că din 5 infracțiuni inițiale procurorul reține prin referat, un număr de 6 infracțiuni, apărând pentru prima dată acuzația formulată împotriva inculpatei cu privire la faptul că, în perioada aprilie 2015-februarie 2016, a urmărit, fără drept sau interes legitim, în mod constant, prin intermediul Facebook-ului, viața de zi cu zi a persoanei vătămate PIC, iar ulterior a captat anumite fotografii ale acesteia și le-a postat pe conturi create de ea, creându-i persoanei vătămate o stare de temere, activitate încadrată în infracțiunea de hărțuire prevăzută de art. 208 alin. (1) C. pen.

Procedând în acest fel, nu se poate aprecia că procurorul a remediat neregularitățile actului de sesizare, din cele arătate mai sus constatându-se că procurorul a modificat substanțial secțiunea în drept, aspect incident cu privire la infracțiunile arătate mai sus, în loc să precizeze, să clarifice aspectele menționate de judecătorul

de camera preliminară în încheiere, mai mult, extinzând acuzațiile aduse inculpatei peste limita legală a investiției.

S-a constatat că procurorul nu a remediat neregularitățile actului de sesizare, judecătorul de camera preliminară fiind în continuare în imposibilitatea de a stabili limitele și obiectul judecății.

Potrivit art. 371 C. pr. pen., judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței, or în situația în care prin cele două acte nu există concordanță sub aspectul numărului de infracțiuni pentru care se dispune trimiterea în judecată, dar nici sub aspectul laturii obiective a infracțiunilor reținute în sarcina inculpatei, instanța nu se poate considera legal investită.

Prin urmare, instanța a restituit cauza la parchet în vederea refacerii actului de sesizare. Împotriva încheierii judecătorești nu s-a formulat contestație de către parchet.

Considerente în legătură cu cele două cauze:

Principala neregulă o constituie descrierea incompletă și defectuoasă a situației de fapt.

În doctrină⁸ s-a constatat că sunt subsumate acestui motiv majoritatea soluțiilor de restituire dispuse de către judecătorul de camera preliminară. Această cauză este de cele mai multe ori însoțită de deficiențe de redactare a actului de inculpare, adică de imprecizia și inconsistența expunerii situației de fapt din ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale ori de lipsa de precizie în stabilirea încadrării juridice din același act, de schimbarea „din mers” a cadrului procesual, adică de modificări operate în lipsa unor acte precum extinderea sau schimbarea încadrării juridice.

Pe scurt, descrierea defectuoasă a situației de fapt este de cele mai multe ori doar ultima formă a unei lipse de rigoare care caracterizează și actele anterioare din dinamica urmăririi penale.

Totodată, o altă deficiență majoră a ambelor cauze o constituie imprecizia încadrării juridice.

În legătură cu imprecizia încadrării juridice, actul de sesizare trebuie să fie precis, clar, și în ceea ce privește încadrarea în drept a acuzației pe care o susține în fapt.

Claritatea acuzației presupune ca, din actul de sesizare, să se poată stabili corespondența pe care procurorul o face între situația de fapt și textul legal incriminator. Altfel spus, din rechizitoriu trebuie să rezulte ce semnificație juridică atribuie procurorul fiecăruia dintre aspectele de fapt cu care investește instanța.

În a doua cauză, procurorul a modificat substanțial secțiunea în drept, aspect incident cu privire la infracțiunile arătate mai sus, însă acesta, în loc să precizeze,

---

⁸ I. Kuglay, *Restituirea cauzei la parchet pentru neregularitatea rechizitoriului*, în revista *Caiete de drept penal nr. 1/2018*, www.lege5.ro.

să clarifice aspectele menționate de judecătorul de camera preliminară în încheiere, mai mult, a extins acuzațiile aduse inculpatei peste limita legală a învestirii.

Cele două cauze au, de asemenea, în comun faptul că procurorii încearcă ca prin înscrisurile de remediere ale actului de sesizare (note scrise în prima cauză și referat în a doua cauză) să introducă un act material sau o faptă nouă pentru care nu s-a început urmărirea penală, lucru inadmisibil în litera și spiritul legii și în total dezacord cu dreptul la apărare al inculpatului, existând riscul ca instanța să se pronunțe cu privire la o învinuire în raport de care nici nu este începută urmărirea penală și care nu poate face obiectul judecății.

2.3. Este admisibilă emiterea unui nou rechizitoriu pentru clarificarea stării de fapt din vechiul rechizitoriu⁹?

În această cauză, judecătorul de cameră preliminară a constatat neregularitatea actului de sesizare deoarece nu există o descriere în fapt a faptei reținute în sarcina inculpatului. În substituirea acestei situații de fapt, există o prezentare a mijloacelor de probă administrate în cursul urmăririi penale prin redarea conținutului declarațiilor date de persoanele vătămate și, respective, martorii audiați în cauză. Judecătorul de camera preliminară consideră că simpla enunțare a declarațiilor persoanelor audiate în cauză reprezintă o neregularitate a rechizitoriului în condițiile în care lipsa unei situații clare de fapt îl pune pe inculpat în imposibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare, iar instanța în situația de a nu cunoaște care este obiectul judecății.

La dosarul cauzei a fost depus un rechizitoriu care a fost modificat la secțiunea „Situația de fapt”.

Judecătorul de cameră preliminară a constatat că, prin noul rechizitoriu, fapta reținută în sarcina inculpatului a fost descrisă în fapt, din acest punct de vedere, procurorul conformându-se dispozițiilor sale.

Pe de altă parte, în ceea ce privește modalitatea în care au fost remediate neregularitățile actului de sesizare, judecătorul a constatat că, raportat la dispozițiile art. 345 alin. (3) C. pr. pen. și art. 329 alin. (1) C. pr. pen., deși legiuitorul nu a prevăzut actul prin care procurorul poate remedia neregularitățile constatate, în opinia judecătorului posibilitatea întocmirii unui nou rechizitoriu este exclusă date fiind următoarele considerente:

- Rechizitoriul se întocmește o singură dată la momentul în care procurorul rezolvă cauza constatând, în temeiul lui art. 327 alin. (1) C. pr. pen., că urmărirea penală este completă și că există probele necesare și legal administrate. Prin urmare, în condițiile în care procurorul a rezolvat cauza la data de 08.02.2016, când a fost întocmit actul de sesizare al instanței, acesta nu putea întocmi la data de

⁹ Înch. pen. nr. 167/06.10.2016 a Tribunalului Brașov, sursa www.lege5.ro.

15.04.2016, după sesizarea instanței, un alt rechizitoriu, momentul rezolvării cauzei de procuror fiind depășit.

- Această interpretare se impune și prin prisma prevederilor art. 329 alin. (2) C. pr. pen., conform cărora rechizitoriul trebuie însoțit de un număr necesar de copii certificate pentru a fi comunicate inculpaților.

- Faptul că instanța a constatat neregularități ale actului de sesizare constând în lipsa descrierii de fapt a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată nu putea duce la întocmirea unui act nou de sesizare, ci doar la remedierea actului de sesizare inițial, astfel cum impun dispozițiile art. 345 alin. (3) C. pr. pen. În acest sens este, de altfel, și doctrina în materie. Se apreciază că procurorul are la dispoziție fie formularea în scris a unor precizări, fie chiar poate comunica un nou exemplar original (copie) al rechizitoriului inițial, dar care cuprinde elementele constatate ca fiind lipsă. În acest ultim caz, trebuie să fie unul și același rechizitoriu inițial – cu completările cerute de lege –, și nu un alt rechizitoriu.

Judecătorul de cameră preliminară a dispus restituirea cauzei la parchet în vederea refacerii urmăririi penale. Parchetul a formulat contestație împotriva încheierii și a învederat că în mod greșit judecătorul de camera preliminară a dispus restituirea cauzei, cu încălcarea dispozițiilor art. 346 alin. (3) C. pr. pen., care prevede limitative cauzele de restituire, modalitatea în care sunt remediate neregularitățile constatate în camera preliminară nu poate fi cenzurată de către instanță, în condițiile în care legiuitorul nu a indicat forma actului prin care procurorul poate dispune în acest caz.

Văzând și interpretarea dispozițiilor art. 286, ale art. 327 lit. a) C. pr. pen., care reglementează actele procesuale prin care poate dispune procurorul, și având în vedere că legea nu distinge, procurorul apreciază că îndreptarea neregularităților constatate în cursul camerei preliminare se poate face atât prin ordonanță, cât și prin rechizitoriu.

Contestația parchetului a fost admisă.

Judecătorii de camera preliminară din cadrul Tribunalului Brașov au constatat că legea nu conține prevederi explicite privind actul procedural prin care, în temeiul art. 345 alin. (3) C. pr. pen., procurorul remediază diferitele tipuri de neregularități ale actului de sesizare și prin care comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată.

Neregularitățile rechizitoriului pot fi:

- intrinseci, adică privesc forma și conținutul rechizitoriului;
- extrinseci, de exemplu, absența mențiunii verificării sub aspectul legalității, întocmirea rechizitoriului de un procuror necompetent.

Dacă sunt constatate neregularități intrinseci ale rechizitoriului în ceea ce privește persoana trimisă în judecată, faptele reținute în sarcina inculpatului și dispoziția de trimitere în judecată, instanța se raliază opiniei potrivit căreia procurorul comunică un nou exemplar original al rechizitoriului inițial – doar completat, care

cuprinde elementele constatate ca fiind lipsă. În acest ultim caz, trebuie să fie unul și același rechizitoriu inițial – cu completările cerute de lege.

Este corectă soluția procurorului de a emite un rechizitoriu completat, acesta practic fiind în mare parte rechizitoriul emis inițial, doar modificat (remediat) la capitolul „Starea de fapt”, în acord cu chestiunile stabilite de judecătorul de camera preliminară.

Dacă, după emiterea rechizitoriului, procurorul ar emite și un supliment la rechizitoriu, în mod evident la dosar se vor regăsi două acte de sesizare a instanței intitulate rechizitoriu, care, deși se completează reciproc, încalcă principiul unicității soluției procurorului la terminarea urmăririi penale. În situația emiterii acestui supliment al rechizitoriului (anexă a primului), care conține doar remedierile necesare rechizitoriului emis inițial, primul rechizitoriu (care a fost constatat neregulamentar întocmit) va rămâne în continuare neregulamentar.

Procurorul nu poate emite nicio ordonanță în completarea rechizitoriului, deoarece, pe lângă faptul că se regăsesc în dosar două acte de sesizare, acestea sunt de natură diferită.

În opinia noastră, cu toate că legea nu conține prevederi explicite privind actul procedural prin care, în temeiul art. 345 alin. (3) C. pr. pen., procurorul remediază diferitele tipuri de neregularități ale actului de sesizare și prin care comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată, hotărârea judecătorului de camera preliminară de la instanța de fond este mai pertinentă.

În acest sens, legiuitorul a dispus, în alin. (3) al art. 328 C. pr. pen., că procurorul întocmește un singur rechizitoriu, chiar dacă lucrările urmăririi penale privesc mai multe fapte ori mai mulți suspecți și inculpați și chiar dacă se dau acestora rezolvări diferite.

Totodată, și doctrina a susținut că remedierea neregularităților rechizitoriului nu ar trebui să aibă loc prin emiterea unui nou rechizitoriu, ci printr-un alt act. Natura lui este una *sui-generis*: el este actul care complinește și remediază rechizitoriul și care, împreună cu acesta, va stabili limitele investirii instanței. Denumirea actului este mai puțin importantă și nu îi va afecta valabilitatea. Având această natură *sui-generis*, înscrisul se va putea intitula chiar „Remedierea neregularităților rechizitoriului nr. (...)” sau „Act de remediere a neregularităților rechizitoriului nr. (...)”¹⁰.

Față de susținerile judecătorului de camera preliminară cu privire la argumentele în favoarea emiterii unui nou rechizitoriu și la evitarea emiterii unui supliment la rechizitoriu, îndrăznim să ne întrebăm, oare, prin emiterea unui nou rechizitoriu, la dosar nu se vor regăsi două acte de sesizare ale instanței intitulate

¹⁰ M. Udrouiu (coord.), I. Kuglay, *op. cit.*, p. 914.

rechizitoriu și nu se va afecta principiul unicității soluției procurorului la terminarea urmăririi penale, iar primul rechizitoriu nu va rămâne în continuare neregulamentar?

Evident că răspunsul este afirmativ.

Față de problema invocată, respectiv care este natura actului prin care se remediază rechizitoriul, decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 23/2022, referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile privind art. 345 alin. (3) C. pr. pen. în sensul neverificării actului prin care procurorul remediază neregularitățile¹¹, este edificatoare în acest sens. Hotărârea, deși nu arată care este natura actului procesual prin care se realizează remedierea rechizitoriului, expune opinia majoritară sub aspectul jurisprudenței și al doctrinei, contrară încheierii anterior menționate. Iar, din lectura deciziei, rezultă că punctul de vedere potrivit căruia actul de remediere al rechizitoriului nu poate fi decât un alt rechizitoriu este izolat.

---

¹¹ M. Of. nr. 665/4 iulie 2022, sursa www.sintact.ro.